

A bolivári forradalom és a béke

Jól ismerem Chávezt, és nála jobban senki nem lehet ellene annak, hogy megengedjen egy háborút a venezuelai és kolumbiai nép között, amely vérfürdőhöz vezetne. Ez két testvéri nép, ugyanolyanok, mint azok a kubaiak, akik a sziget központjában, keleti vagy nyugati végén élnek. Nem látok jobb módot arra, hogy leírjam a szoros kapcsolatot a venezuelaiak és a kolumbiaiak között.

A rágalmozó jenki vád, hogy Chávez háborút tervez a szomszédos Kolumbia ellen oda vezetett, hogy az USA egy befolyásos lapja november 15-én egy olyan cikket közölt, aminek a címe „Háborús dobok”. Ez egy becsmérlő és sértő írás volt a venezuelai elnök kijelentései ellen, mint például ezek: „Kolumbiának nagyon komolyan kell vennie a fenyegetést a saját nemzeti biztonsága ellen, mivel ez egy olyan elnöktől jön, aki katonai háttérrel rendelkezik...”

Úgy folytatja, “Az a helyzet, hogy egyre nagyobb a lehetősége a provokációnak, amely lehet határincidens, de egy támadás a civil és katonai épületek ellen is Kolumbiában.”

Továbbmenve az író azt állítja, hogy: „...Hugó Chávez egyre több támadást hajt végre a „véznák” ellen – gúnynév, amit adott az ellenzékének - és megpróbálja eltávolítani azokat a regionális és helyi kormányzókat, akik ellentmondanak neki. Ezt már meg is tette Caracas polgármesterével... és most azokkal akarja, akik a Kolumbiával a határos területeken kormányoznak, amely visszautasította, hogy az ő irányítás alatt legyen... egy összecsapás a kolumbiai erővel vagy a vádaskodás, hogy a félkatonai szervezetek akciókat terveznek végrehajtani Venezuela területén belül, kifogás lehet a Chávez-rezsimnek, hogy felfüggeszse az alkotmányos jogokat.” Az ilyen szavak csak arra szolgálnak, hogy igazolják az Egyesült Államok agresszív terveit és venezuelai oligarcha ostoba árulását, valamint az ellenforradalmat saját hazájuk ellen.

Egy időben ezzel az írással a bolivári vezető publikálta a heti sorait, ahol elemezte a hét amerikai katonai bázis arcátlan jelenlétét Kolumbiában, amelynek 1281 mérföldnyi határa van Venezuelával.

Cikkében a Bolivári Köztársaság elnöke nagyon egyenesen és bátran leírta a pozícióját:

„...A következőket mondtam pénteken, a felvonuláson a békéért és az amerikai katonai bázisok ellen kolumbiai területen: Az én kötelességem, hogy mindannyitokat felhívjam, férfiakat és nőket, hogy megvédjék Bolívar hazáját, a mi gyermekeink hazáját... A mi hazánk ma szabad és meg kell védenünk az életünkkel. Soha többé nem lesz Venezuela senkinek a gyarmata, soha többé nem fog letérdelni egyetlen megszálló vagy hatalom előtt sem... a legkomolyabb és leghatározottabb probléma felett Kolumbiában nem tudnak szemet hunyni a latin-amerikai kormányok...”

Később, hozzátett néhány fontos dolgot:

„...Az egész gringo háborús arzenál benne van az egyezményben, amely a rendkívüli-területi műveletekről szól... ez a kolumbiai területet egy hatalmas jenki területté változtatja... a legnagyobb fenyegetés ez a békére és a biztonságra a dél-amerikai régióban és a Mi Amerikánkban.”

„Az egyezmény... megakadályozza, hogy Kolumbia biztonságot nyújtson vagy tiszteletben tartson bárkit, beleértbe a kolumbiai nőket és férfiakat. Az ország, amely elvesztette szuverenitását és az „új gyarmatosító hatalom” – felidézve Felszabadítónkat – nem tud ilyeneket garantálni,”

Chávez egy igazi forradalmi, alapos és őszinte gondolkozó, egy bátor és fáradhatatlan munkás. Ő nem puccsal szerezte meg hatalmát. Ő felkelt az elnyomás és a fajirtás ellen, amit a neoliborális kormány robbantott ki, amely átadta az ország

hatalmas természeti erőforrásait az Egyesült Államoknak. Ő kitartott a börtönben; megérlelte és kidolgozta elveit. Nem fegyverekkel nyerte meg a hatalmat, annak ellenére, hogy rendelkezett katonai háttérrel.

Az ő érdeme, hogy a mély társadalmi forradalom elkezdődött az úgynevezett képviselői demokráciából és a kinyilvánítás abszolút szabadságából, egy olyan időben, amikor az ország legerősebb médiái – még most is – az oligarchák kezében és a birodalmi érdekek szolgálatában álltak.

Tizenegy év alatt Venezuela elérte a legnagyobb oktatási és társadalmi fejlődést, amelyet egy ország elérhetett az egész világon, annak ellenére, hogy az Egyesült Államok puccsot kísérelt meg, emellett destabilizációs tervekkel állt elő és rágalmozó kampányokba kezdett.

A birodalom nem tudott gazdasági blokádot elrendelni Venezuela felett – ahogy viszont megtette Kuba esetében – miután akciói sikertelenek voltak a venezuelai nép ellen, mivel ez azt jelentette volna, hogy magát vonja blokádnak alá, köszönhetően annak, hogy vannak külföldi függései. De ettől még nem hagyott fel szándékával, hogy megállítsa a bolivári folyamatot és azt a nagy támogatást, amit ez nyújt a Karib-térségnek és a közép-amerikai embereknek az olajforrásokkal, valamint széles kereskedelmi kapcsolataival Dél-Amerikában, Kínában, Oroszországban és Ázsia, Afrika és Európa számos országában. Az összes kontinensen nagyszámú szimpatizánsal bír a Bolivári Forradalom, amelynek Kubával való szoros kapcsolatai különösen zavarják a birodalmat, amely fél évszázada tartja kriminális blokádnak országunkat. Az ALBA-n keresztül Bolívar Venezuelája és Marti Kubája egy új típusú kapcsolatot mutat be, valamint az elméleti és jóléti alapok cseréjét.

A Bolivári Forradalom mindig is nagylelkű volt a karibi országokkal, egy olyan időben, amikor kivételesen nagy volt az energia válság.

Jelenlegi új lépcsőjén a venezuelai forradalom teljesen új problémákkal néz szembe, amelyek nem léteztek 50 évvel ezelőtt, amikor a forradalmunk győzött Kubában.

Akkoriban a drogkereskedelem, a szervezett bűnözés, a társadalmi erőszak és a félkatonai szervezetek alig voltak ismertek. Az Egyesült Államok egy nagy drog piac lett, amit a kapitalizmus és a fogyasztói társadalom tett azzá. Nem volt nehéz a forradalomnak harcolnia a drogkereskedelem ellen Kubában és megvédeni az országot attól, hogy lehúzza a termelést és fogyasztást.

Ma, az ilyen veszedelmek Mexikót, Közép-Amerikát és Dél-Amerikát egy növekvő tragédiába sodorták, aminek megállítása messze van. A kereskedelem egyenlőtlen ciklusai, a protekcionizmus és a természeti erőforrások kifosztása megegyezett a drogkereskedelem, az erőszak és a szervezett bűnözés elterjedésével és fejletlenséget, szegénységet, munkanélküliséget hozott és a hatalmas amerikai drog piacok létrejöttek Latin-Amerikába társadalmában. Ennek a birodalmi és jóléti nemzetnek egy kultiválása alakult ki Latin-Amerikában, akik a nyersanyagot biztosítják a drogyártáshoz, amelyek a többi mezőgazdasági terméket kiszorítják a földekről, és ez egy nagyon komoly társadalmi és politikai ingoványt hozott létre. Kolumbiában a félkatonai szervezetek a ma imperializmus első vonalait a harcban a Bolivári Forradalom ellen.

Köszönhetően katonai hátterének Chávez tudja, hogy a harc a drogkereskedelem ellen az Egyesült Államok közkeletű ürügye arra, hogy igazolja a katonai egyezményeket, amelyek teljes mértékben az USA új hidegháborús stratégiáját szolgálják arra, hogy kiterjessze a világon uralmát.

Kolumbia légi bázisokat, eszközöket, a katonai műveletekre való jogot és a teljes büntetlenséget biztosít a jenki katonák és civilek számára és saját területén semmit

nem tesz a drog kultiválása, termelése és kereskedelme ellen. Ez jelenleg egy világméretű probléma, ami nem csak a dél-amerikai országokon söpör át, hanem Afrikában és más régiókban is. Ez dominál Afganisztánban is, a Jenki csapatok jelenléte ellenére.

Nem a drogot nem kellene ürügynek használni a drogot katonai bázisok létrehozására, országok megszállására, az erőszak és háború kitörésére és a harmadik világ kiszipolyozására. használni. Ez a legrosszabb körülmény arra, hogy az embernek jó értékeket mutassunk és oktatást, egészségügyet, fejlődést vigyünk más országokba.

Becsapják magukat azok azok, akik azt hiszik, hogy a venezuelaiak és a kolumbiaiak megosztása az ellenforradalmi tervek sikeréhez fog vezetni., az becsapja magát. Venezuelában a legjobb és legalázatosabb munkások közül sokan kolumbiaiak, akiknek és közvetlen családjuknak oktatás, egészségügy, kereset, jog az állampolgárságra és sok más haszonnal jár. A venezuelaiaknak és a kolumbiaiaknak együtt kell megvédeniük Amerika felszabadítójának nagy hazáját és együtt kell harcolniuk a békéért és szabadságért.

Velük lesznek a kubai doktorok, oktatók és más együttműködők ezrei, akik internacionalista kötelességüket teljesítik Venezuelában!